

swobodom podstawowym określonym w TFUE i Kartie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (turystyka mająca na celu uzyskanie prawa jazdy)?

niej egzaminowi w celu ich akredytowania lub uznania przez ten instytut.

⁽¹⁾ Dz.U. L 237, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 403, s. 18.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-470/10)

(2010/C 328/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i I.V. Rogalski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez utrzymanie obowiązku rejestracji i akredytacji przez organy portugalskie w odniesieniu do jakiegokolwiek tymczasowego świadczenia usług przez rzeczników ds. patentów wspólnotowych, działających zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim oraz poprzez przeprowadzenie kontroli kwalifikacji zawodowych rzeczników ds. patentów wspólnotowych, którzy przenoszą się do Portugalii, nawet tylko na czas tymczasowego świadczenia usług, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 i 7 dyrektywy 2005/36/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sporne przepisy portugalskie uniemożliwiają rzecznikom ds. znaków towarowych i patentów działającym zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim wykonywanie działalności reprezentowania przez Instituto Nacional da Propriedade Industrial (INPI) (krajowym instytutem własności przemysłowej) w Portugalii, kiedy przenoszą się oni do tego państwa w celu świadczenia usług na rzecz klientów mających siedzibę w innym państwie członkowskim, jeżeli nie poddali się oni wcześ-

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Austria) w dniu 28 września 2010 r. — Martin Wohl i Ildiko Veres przeciwko Magistrat der Stadt Salzburg, uczestnik postępowania: Finanzamt Salzburg-Stadt

(Sprawa C-471/10)

(2010/C 328/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Wohl i Ildiko Veres

Strona pozwana: Magistrat der Stadt Salzburg

Pytania prejudycjalne

Czy załącznik X: Wykaz, o którym mowa w artykule 24 Aktu Przystąpienia Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej (1. swobodny przepływ osób) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przekazania siły roboczej z Węgier do Austrii nie należy uważać za oddelegowanie pracowników a krajowe ograniczenia zatrudniania pracowników węgierskich/słowackich w Austrii dotyczą również w tym samym stopniu pracowników węgierskich/słowackich przekazanych przez węgierskie przedsiębiorstwa (i tam zatrudnionych w sposób zgodny z prawem) do Austrii?

⁽¹⁾ Dz. U. L 236, s. 846.

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2010 r. — Komisja przeciwko Węgrom

(Sprawa C-473/10)

(2010/C 328/36)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i B.D. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że Republika Węgierska:

- uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 6 ust. 3 i załącznikiem II do dyrektywy 91/440/EWG⁽¹⁾ w wersji zmienionej oraz zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE przez niezapewnienie niezależności przydzielania tras przedsiębiorstwom kolejowym;
- uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej zgodnie z art. 6 ust. 3 i załącznikiem II do dyrektywy 91/440 w wersji zmienionej oraz zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/14⁽²⁾ przez niezapewnienie niezależności pobierania opłat przedsiębiorstwom kolejowym;
- uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/14 przez niezapewnienie zbilansowania finansowego zarządców infrastruktury;
- uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2001/14 ze względu na niezachęcenie zarządzających do zmniejszania kosztów zapewniania infrastruktury i wielkości opłat za dostęp;
- uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14 ze względu na niezapewnienie, że opłaty za minimalny pakiet dostępu i dostęp do torów w celu obsługi urządzeń zostaną ustalone po koszcie, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami;
- uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej zgodnie z art. 11 dyrektywy 2001/14, nie przyjmując planu w celu zachęcenia przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiągniętych wyników sieci kolejowej.

2) Obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywy 91/440 i 2001/14 zmierzają do zapewnienia przedsiębiorstwom kolejowym sprawiedliwego i wolnego od dyskryminacji dostępu do infrastruktury kolejowej. Dla osiągnięcia tego celu wspomniane dyrektywy stanowią, że organy świadczące usługi przewozu transportem kolejowym nie mogą podejmować decyzji związanych z przydzielaniem tras i że niezależny organ powinien zobowiązać się do alokacji zdolności przepustowej infrastruktury. W przypadku gdy przedsiębiorstwo kolejowe jest zobowiązane do zarządzania ruchem, otrzymuje niewątpliwie przewagę konkurencyjną, ponieważ w celu wypeł-

nienia rzeczonych zadań z zakresu zarządzania musi dysponować szczegółowymi informacjami dotyczącymi usług świadczonych przez przedsiębiorstwa kolejowe i ich zakresu oraz rozkładu jazdy.

Wniesienie niniejszej skargi uzasadnione jest między innymi okolicznością, iż na Węgrzech, wbrew temu, co przewidziano w omówionych dyrektywach, zarządzanie ruchem kolejowym pozostaje w kompetencji organów, które świadczą usługi przewozu transportem kolejowym.

Nie można uznać, że zarządzanie ruchem jest działaniem z zakresu zarządzania infrastrukturą niezwiązanym z przydzielaniem tras lub alokacją zdolności przepustowej, ponieważ osoba, która zarządza ruchem, z konieczności uczestniczy w postępowaniach decyzyjnych związanych z takim przydzielaniem. Z jednej strony, zarządzający ruchem powinien być poinformowany o decyzjach dotyczących alokacji zdolności przepustowej, aby mógł rozwijać swą działalność w zakresie zarządzania; z drugiej strony, w przypadku zakłóceń ruchu lub w nagłych przypadkach powinien wdrażać środki niezbędne do przywrócenia ruchu zgodnie z planowanym rozkładem, co powoduje konieczność nowej alokacji zdolności przepustowej sieci i dostępnych tras.

Naruszona została zasada niezależności zarządzania ruchem w zakresie, w jakim na Węgrzech przedsiębiorstwa kolejowe sporządzają szczegółowe rachunki dotyczące opłat za używanie infrastruktury. Ze względu na to, że szczegółowe rachunki koniecznie odnoszą się między innymi do usług, z których skorzystały określone przedsiębiorstwa kolejowe, jak również ich zakresu i rozkładu jazdy, przynajmniej przedsiębiorstwom, które je sporządzają przewagę konkurencyjną.

Oprócz uchybienia wymogowi niezależności przydzielania tras, Republika Węgierska uchybiła również zobowiązaniom ciążącym na niej na niej zgodnie z dyrektywami 91/440 i 2001/14 w zakresie, w jakim:

- nie ustanowiła wymogów koniecznych do zapewnienia zbilansowania finansowego zarządców infrastruktury;
- nie podjęła środków niezbędnych do zobowiązania zarządców infrastruktury do zmniejszenia opłat za dostęp do sieci i kosztów zarządzania;
- nie podjęła koniecznych środków wdrażających w celu zapewnienia stosowania zasady kosztu bezpośredniego dla ustalania opłat za dostęp do torów w celu obsługi urządzeń i wreszcie

— nie przyjęła systemu środków zmierzających do zachęcenia przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiąganych wyników sieci kolejowej.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 lipca 2010 r. w sprawie T-571/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 1 października 2010 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i N. Graf Vitzthum, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie T-571/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest postanowienie Sądu, którym odrzucił jako niedopuszczalną skargę wnoszącej odwołanie na nakaz udzielenia informacji Komisji z dnia 30 października 2008 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa dla Deutsche Post AG (zwanej dalej „DPAG”) w ramach postępowania spadkowego.

Komisja nakazała w zaskarżonej decyzji, aby wnosząca odwołanie udzieliła informacji dotyczących całości kosztów i przychodów DPAG w latach 1989–2007, chociaż prywatyzacja DPAG, w ramach której miały zasadniczo miejsce kwestionowane płatności, zakończyła się już w 1994 r. Zamiast wyjaśnić

najpierw wstępną kwestię prawną, które okresy należy faktycznie uwzględnić, bez względu na związane z tym nakłady Komisja zażądała od razu informacji dotyczących przychodów i kosztów DPAG za cały okres od prywatyzacji do chwili obecnej. Takim postępowaniem Komisja w nieproporcjonalny sposób obciążyła wnoszącą odwołanie i zainteresowane przedsiębiorstwo.

Zasadniczego wyjaśnienia przez Trybunał wymaga to, czy w ramach postępowania dotyczącego pomocy państwa Komisja może zobligować państwo członkowskie faktycznie w dowolnym zakresie do udzielenia informacji, nie podlegając przy tym bezpośredniej kontroli sądowej. Jeżeli słuszne jest stanowisko Sądu, iż tego rodzaju decyzje nie są zaskarżalne, państwa członkowskie i zainteresowane przedsiębiorstwa musiałyby zawsze najpierw dokonać znacznego — również finansowego — nakładu, aby sprostać odpowiednim nakazom, chociaż uważają je za sprzeczne z prawem. Ponadto istnieje niebezpieczeństwo ujawnienia tajemnic handlowych, których znajomość może nie mieć żadnego znaczenia dla postępowania dotyczącego pomocy państwa.

Zaskarżone postanowienie Sądu narusza prawo pod wieloma względami.

Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia aktu zaskarżalnego i nie uwzględnił orzecznictwa w tym zakresie, badając zaskarżony akt „na podstawie jego treści”. Badanie aktu na podstawie jego skutków materialnoprawnych ma bowiem znaczenie tylko wtedy, gdy brak jest decyzji, która już ze względu na jej formę prawną ma charakter wiążący. Ponieważ jednak moc obowiązująca decyzji Komisji wydanej na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 wynika już z jej formy prawnej, nie ma konieczności dalszego badania, czy zgodnie z wolą autora środek ten miał konkretnie na celu wywołanie skutków prawnych dla wnoszącej odwołanie.

Po drugie, Sąd błędnie ocenił tymczasowy charakter nakazu udzielenia informacji, dochodząc do błędnego wniosku — odwołując się do orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skargi na wszczęcie postępowania wyjaśniającego w prawie konkurencji — że ostateczny charakter decyzji jest również rozstrzygający dla dopuszczalności skargi na kwestionowany tu nakaz Komisji.

Po trzecie, Sąd błędnie ocenił skutki prawne nakazu udzielenia informacji, nie uwzględniając, że dany środek wywiera wiążące skutki prawne wtedy, gdy narusza interesy adresata poprzez ingerencję w jego sytuację prawną. Ma to miejsce w przypadku nakazu udzielenia informacji, gdyż niezastosowanie się do niego pociąga za sobą sankcje. Polegają one z jednej strony na tym, że państwu członkowskiemu odmawia się powołania się na niepełny charakter podstawy faktycznej, a Komisji zezwala się na rozstrzygnięcie na podstawie dostępnych akt sprawy. Z